

Onder de boom

Toen Jack het woord ‘verloren’ zei verdween plotseling de grond onder zijn voeten. Hij viel – of beter gezegd, hij zonk weg – door de vloer, alleen was er geen vloer meer. Het was alsof hij gevangenzat in een dikke substantie die hij niet kon voelen of zien. De lichtjes van de kerstboom waren verdwenen; alles was inktzwarte duisternis.

‘Kerstvarken?’ riep Jack paniekerig.

‘Ik ben hier,’ antwoordde het Kerstvarken. ‘Maak je geen zorgen! Dit is hoe je in het Land van Verlies terechtkomt. Dadelijk wordt het licht!’

En inderdaad, een paar tellen later kon Jack het Kerstvarken weer zien. Net als Jack zweefde hij langzaam omlaag. Het werd geleidelijk lichter, tot Jack besepte dat ze allebei naar beneden zonken door hun eigen baan van gouden licht. Boven hen zag Jack twee ronde gaten in een houten plafond, dat waarschijnlijk de vloer was van de wereld die ze zojuist verlaten hadden – van zijn wereld, waar zijn moeder woonde en alles wat hij kende zijn bestaan had.

Ze zonken dieper en dieper, en nu zag Jack dat hij en het

Kerstvarken bij lange na niet de enige Dingen waren die langzaam omlaag zweefden door banen van licht. Het waren er duizenden en nog eens duizenden. Omdat hij gewichtloos was kon Jack zich gemakkelijk naar links en rechts draaien en overal waar hij keek zag hij dalende Dingen.

Het dichtst bij Jack zweefden een theelepeltje, een glimmende rode kerstbal, een hondenfluitje, een kunstgebit, een handpop, een glanzende munt, een slinger, een camera, een schroevendraaier, een vliegticket, een zonnebril, één enkele sok, een teddybeer en een rol kerstpapier met een patroon van rendieren.

‘Je houdt het toch niet voor mogelijk, hè?’ riep het kerstpapier tegen Jack. Een van de rendieren op het papier praatte en knipperde met haar ogen. ‘Dit is nou al de derde keer op één avond dat ze me kwijt is! Ik ben onder de radiator gerold... en nu breekt er paniek uit... natuurlijk hebben ze weer veel te lang gewacht met inpakken, net zoals ieder jaar!’

De rol papier had dat nauwelijks gezegd of ze veranderde van richting en begon omhoog te zweven in plaats van omlaag, naar een gat in het plafond. Terwijl ze uit het zicht verdween riep het pakpapier: ‘Hoera, ze heeft me gevonden! Nou, het beste! Ik hoop dat jullie ook gauw weer Daarboven zijn!’

Jack gaf geen antwoord omdat hij met stomheid was geslagen door alles wat er om hem heen gebeurde en vooral door wat hij van de vloer kon zien. Eerst dacht hij dat hij

naar een tapijt van wel honderd verschillende kleuren keek, maar naarmate hij verder daalde, realiseerde hij zich dat dat tapijt in werkelijkheid uit miljoenen Dingen bestond. Hij speurde angstig de vloer af, op zoek naar de Grote Verliezer, maar omdat hij geen idee had hoe die eruitzag, wist hij ook niet of hij nou aanwezig was of niet. Hoe verder Jack omhoog zonk, hoe groter de herrie werd: de Dingen op de grond kwebbelden en kletterden en rammelden en ratel- den tot het geluid bijna oorverdovend was.

Het werd langzaam steeds lichter en nu zag Jack dat hij zich in een reusachtig gebouw bevond dat wel iets weg had van een enorm pakhuis, met torenhoge bakstenen muren en ontelbare gaten in het houten plafond. De Dingen op de grond, de rubberballen en zakagenda's, paperclips en rol- banden, camera's, pennen en portemonnees, kletsten er al- lemaal druk op los, in afzonderlijke groepjes. Jack was zo gefascineerd door wat hij zag, dat zijn landing als een ver- rassing kwam. Zijn blote voeten kwamen op de warme houten vloer terecht en het Kerstvarken landde naast hem, in een gangpad tussen een massa rammelende sleutels en een heel leger van ritselende paraplu's.

'We moeten een kaartje halen,' zei het Kerstvarken zake- lijk. 'Kom op.'

Jack volgde het Kerstvarken door het gangpad tussen de sleutels en de paraplu's. Ze passeerden een mes, een saté- prikker en een lange breinaald en Jack kon zien dat die be- langrijk waren omdat ze alle drie een zwarte pet met een

‘H’ erop droegen, die zelfs terwijl ze voortthupten toch op de een of andere manier op hun bovenkant bleef balanceren. De Dingen met de petten patrouilleerden langs de rand van het gangpad, zorgden ervoor dat iedereen bij zijn eigen groep bleef en hielden het pad vrij voor Dingen die net gearriveerd waren.

‘Dat zijn Hulpverliezers,’ mompelde het Kerstvarken tegen Jack. ‘Ik heb over ze gehoord van Dingen die hier eerder zijn geweest. Het zijn de helpers van de Grote Verliezer, die zijn regels handhaven en in ruil niet opgegeten worden.’

Plotseling landden er twee lange diamanten oorhangers voor hen, die zo fel schitterden dat het gewoon pijn deed aan Jacks ogen.

‘Wie heeft hier de leiding?’ riep een van de hangers hooghartig.

‘Wij zijn ontzettend kostbaar!’ zei haar tweelingzus luid. ‘Een beetje hulp graag, en vlug wat!’

‘Kalm, dames, kalm,’ kraste een tennisbal die naast Jack en het Kerstvarken aan kwam stuiteren. Zo te zien had er vaak een hond op de bal gekauwd en hij rook ook niet al te fris meer. ‘Ik heb dit al zo vaak meegemaakt. ’t Lijkt misschien een zootje, maar ze weten wat ze doen.’

De oorhangers konden het kennelijk niet waarderen dat ze werden aangesproken door zo’n smerig voorwerp.

‘Volgens mij zijn we naar het verkeerde adres gestuurd!’ riep de eerste oorhanger, die glinsterde terwijl ze om zich heen keek.

‘Waar verblijven de *waardevolle* Dingen?’ riep haar zus.

Maar niemand gaf antwoord. Rechts van hen schreeuwden de sleutels vergeefs instructies naar de gaten in het verwijderde plafond en riepen dingen zoals: ‘Nee, ik zit in de zak van je andere jas, idioot!’ of ‘Je hebt me weer in het slot laten zitten!’ De paraplu’s leken een stuk stiller en triester. Jack hoorde een oude zwarte paraplu zeggen: ‘Ik denk dat het nu echt afgelopen is. Hij heeft me in de trein laten liggen. Waarschijnlijk koopt hij gewoon een nieuwe...’

Er kwam een blikopener met een zwarte pet aanlopen, op metalen benen. Ze had een kistje om haar hals en dunne metalen armen, net onder haar draaiknop.

‘Kaartjes!’ riep de blikopener. ‘Alle nieuwkomers hier een kaartje halen!’

‘Laat mij het woord doen,’ zei het Kerstvarken tegen Jack, maar voor hij om een kaartje kon vragen werd hij opzij geduwd door de diamanten oorhangers.

‘We zijn hier verkeerd!’ zei de eerste oorhanger.

‘Waar gaan *belangrijke* Dingen heen?’ vroeg de tweede.

‘Sieraden daar, bij de westmuur,’ zei de blikopener wijzend. ‘Maar eerst hebben jullie een kaartje nodig. Alsjeblieft –’ ze haalde twee blauwe kaartjes uit het kistje om haar hals en gaf de oorhangers er elk een. ‘Westmuur,’ herhaalde ze, omdat de oorhangers gewoon bleven staan.

‘Ik geloof dat u ons niet helemaal begrepen hebt,’ zei de eerste oorhanger. ‘Wij zijn van *echte diamanten* gemaakt.’

‘Wat moeten wij met een stel vulgaire plastic armband-

jes?’ zei de tweede. ‘Er is toch zeker wel een aparte wacht-ruimte voor kostbaarheden?’

‘Vooruit, naar jullie vak,’ beet de blikopener hen toe. ‘Diamanten of plastic, dat maakt hier niks uit. We zullen gauw genoeg zien hoeveel jullie Daarboven waard zijn.’

Diep beledigd wiegden de oorhangers naar de westmuur. De Hulpverliezer gaf de tennisbal ook een blauw kaartje. ‘Hondenspeeltjes daar, tussen sportschoenen en schoolboeken.’

De bal stuiterde weg en de blikopener richtte haar aandacht op Jack en het Kerstvarken.

‘Zijn jullie ook net gearriveerd?’

‘Ja, we zijn samen kwijtgeraakt,’ zei het Kerstvarken. ‘Uit de zak van onze eigenaar gevallen.’

‘Kinderen!’ snoof de blikopener, terwijl ze nog twee blauwe kaartjes afscheurde en die aan Jack en het Kerstvarken gaf. ‘Als die er niet waren, zou het hier maar half zo druk zijn. Onvoorzichtige kleine ettertjes! Als het stil is, horen we ze soms huilen Daarboven. Tja, als ze niet willen dat Beertje wordt opgevreten door de Grote Verliezer hadden ze maar beter op hem moeten letten, nietwaar?’

‘Ja, misschien,’ zei het Kerstvarken.

‘Mooi fabricaat, trouwens,’ voegde de blikopener eraan toe met een blik op Jack. ‘Heel gedetailleerd.’

‘Bedankt,’ zei Jack nerveus.

‘Kinderspeelgoed is bij de noordmuur,’ zei de blikopener. ‘Dat is te ver om te lopen – jullie hebben een lift nodig.’

Ze floot oorverdovend en er kwam een oude rolschaats aanscheuren door het gangpad. De rolschaats was zo groot als een golfkar, vergeleken met Jack en het Kerstvarken. Ze klommen in de schaats en waren allebei net lang genoeg om over de rand te kunnen kijken.

De rolschaats denderde in de richting van de muur waar het speelgoed wachtte en Jack voelde een steek van opwinding bij de gedachte dat hij dadelijk UV terug zou zien!